

CARTA DOMINICAL

24 DE MARÇ DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

L'oració que esdevé aplaudiment

Què hi ha al darrere d'un aplaudiment?

Estem avesats a aplaudir. És un gest pràcticament generalitzat en totes les cultures. Siguin sincers o forçats, en viu o "enllaunats", sempre volen manifestar adhesió, admiració, alegria, felicitació, agraïment, etc. Segons casos, l'aplaudiment té un altre sentit. Alguns actors diuen que no poden viure sense l'aplaudiment del públic en el teatre, tots els creadors comuniquen, exposen, publiquen, buscant el reconeixement del públic; un líder polític es reafirma en el seu discurs en veure's aplaudit i els seus seguidors se senten units en la mateixa manifestació de alegria compartida. De vegades una persona deprimida o insegura es recupera quan se sent "aplaudit" com a signe de reconeixement del propi valor...

És un bell signe que fem servir per a expressar sentiments molt nobles, com quan la gent aplaudeix a un heroi o a una persona que ha aconseguit amb el seu esforç una meta vertaderament valuosa; o també davant el cadàver d'una persona admirada o d'una víctima injustament assassinada.

L'aplaudiment, fins i tot, pot formar part de la nostra oració. És maco escoltar l'oració del salmista que, davant les obres salvadores de Déu, vol encomanar la seva alegria desbordant als rius i a les muntanyes, convidant-los a aplaudir: "aplaudeixen tots els rius; i aclamen alhora les muntanyes, e n veure que ve el Senyor amb justícia" (Sal 98,8).

Jesús, entrant a Jerusalem, va ser aplaudit per la multitud. Ell va acceptar el gest com a lloança, admiració i reconeixement de la seva condició de Messies. Era una autèntica professió de fe en forma de lloança.

Però sabem que no tots uniren la seua veu a la de la multitud. Uns, perquè ho rebutjarien com a gest blasfem; seria el cas del grup dels fariseus, que intentaven fer callar a la gent. Hi

ha uns altres no s'afegirien, perquè la seva manera d'entendre el seguiment de Jesús, està centrada, no tant en la seva Persona, sinó en "la seva causa", en la seva idea, en el seu missatge moral, en la seva "utopia". En aquest cas es corre el greu risc de projectar la pròpia idea, el propi projecte, en el missatge de Jesús. És el que probablement va passar a Judes (que també anava entre la gent aplaudint Jesús).

Sempre que s'aplaudeix a un líder per les seues idees, l'atenció es fixa en el seu programa, en el seu projecte; s'aplaudeix per estar d'acord en el seu missatge; la seva persona és reconeguda en tant que és el seu impulsor; en tant que és un líder d'una "causa", capaç d'arrossegar i convèncer, perquè ell mateix ha sigut conseqüent i l'ha duta a terme fins al final.

En aquella escena de l'entrada de Jesús a Jerusalem és la persona de Jesús a qui s'aplaudeix. Ell és l'objecte de la nostra fe. Qui ha arribat a descobrir el secret de la seva persona, posa el cor a les seues mans i sap que llavors allí Déu és realment aplaudit. I les raons per les quals les mans aplaudeixen són les mateixes que movien al salmista a cridar als rius i les muntanyes a saltar de goig, és a dir, les obres meravelloses que Déu ha fet en el món. Més concretament l'obra mestra de la seva Mort i la seva Resurrecció.

Se sol posar en contrast aquesta escena de l'entrada de Jesús a Jerusalem amb la tremenda soledat patida al Gòlgota. Allí només quedaven els qui no anaven darrere de les idees, sinó que només desitjaven la seva persona, estimar-lo a Ell. Nosaltres traslladant-nos al Gòlgota, davant la Creu, seríem capaces d'irrompre en un aplaudiment entusiasta?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat